

i et tæt samarbejde mellem de involverede parter: beboere, boligselskab, kommune og Boligselskabernes Landsbyggefond.

Jeg har dermed naturligvis ikke grundlag for at vurdere, hvorvidt der er tilfælde, hvor en samfundsøkonomisk, langsigtet vurdering ville pege på nedrivning som den bedste løsning. Men jeg må gå ud fra, at den helhedsplan, som udarbejdes af de involverede parter, der har det lokale kendskab, er egnet til at frembringe den ønskede langsigtede, bæredygtige udvikling i boligafdelingen. Man skal i den forbindelse samtidig være opmærksom på, at såvel kommune som garant for belåningen og Landsbyggefonden som støttebetaler har et væsentligt økonomisk engagement i de renoveringer, der nu påtænkes gennemført.

Jeg vil samtidig pege på, at uanset at investeringer i størrelsesordenen 200.000-300.000 kr. pr. bolig kan synes voldsomt, så er der ingen sammenligning med de omkostninger, der ville følge af en nedrivning, idet der dels skulle ske indfrielse af indestående belåning, dels skulle ske såvel midlertidig som permanent genhusning af et betydeligt antal familier. Dette sidste ville indebære opførelse af nyt støttet byggeri (anskaffelsessummen for en ny, almennyttig bolig er i dag i størrelsesordenen 750.000 kr.).

Og det er vel den egentlige kerne i sagen. Der er i dag i mange egne af landet en stor og stigende boligefterspørgsel (bl.a. på grund af udviklingen med stadigt mindre husstande), og der kan derfor *ikke* rives ned, uden at der genopføres nyt.

Spørgsmålet om nedrivning kan derfor efter min opfattelse kun blive aktuelt i de få områder, hvor boligefterspørgslen er stagnerende, jf. eksempelvis situationen i Rødby (også omtalt i dagspressen). Det er da også alene i helhedsplanen for den pågældende afdeling i Rødby, at der været udtrykt ønske om en nedrivning som alternativ til renovering, idet man ikke her vurderer at have behov for de pågældende boliger.

Vi står imidlertid over for en omfattende bosætningsindsats i relation til særlig de mange bosniske flygtninge, og jeg er derfor som udgangspunkt meget tøvende over for, at man i en sådan situation nedriver boliger. I den konkrete situation i Rødby overvejer jeg derfor – også i samarbejde med indenrigsministeren – hvordan der kan skabes en alternativ løsning.

Spm. nr. S 3

Til socialministeren (3/10 95) af:

Villy Søvnal (SF):

»Hvad er ministerens kommentarer til oplysningerne i Socialpædagogen 18/95 om, at der er 300 voksne udviklingshæmmede på venteliste i amterne, og hvad påtænker ministeren at gøre, for at amterne kommer til at leve op til bilstandslovens § 112 om, at »Amtsrådet skal sørge for, at der er det nødvendige antal pladser på institutioner for voksne udviklingshæmmede«?»

Begrundelse

Bilstandslovens § 112 understreger, at der skal være det nødvendige antal pladser til fysisk og psykisk udviklingshæmmede voksne. Men ifølge Socialpædagogen 18/95 er i øjeblikket 300 voksne handicappede på venteliste i amterne. Selv om ikke alle på ovennævnte venteliste har et akut behov for en plads, skal man være klar over, at flere af disse i dag venter på et børnehjem eller hjemme hos deres forældre. I disse tilfælde kan der selvsagt være tale om relativt gamle forældre på mellem 70 og 85 år, dvs. en forældregruppe med færre fysiske og psykiske ressourcer.

Svar (10/10 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Vi ved, at ca. 9.000 personer i dag bor i en institution efter bilstandslovens § 112, men vi kender ikke, ud fra den almindelige statistik, antallet af personer, der på grund af pladsmangel eller andre forhold ikke har kunnet tilbydes en institutionsplads. Det er derfor interessant, at Socialpædagogen nu har lavet en opgørelse over problemet.

På handicapområdet må antallet af institutionspladser ses i sammenhæng med den generelle udbygning af kommunale bofællesskabstilbud og andre støttetilbud til personer med handicap, geografiske forhold, brugernes generelle ønsker til udformningen af tilbudene, amternes målsætninger og muligheder m.v. Spørgsmålet om ventelister i institutionerne kan således ikke betragtes isoleret, men må ses i sammenhæng med den øvrige udvikling og indsats på området.